

Hyvä sananpalvelija!

30.10.2014

Tahdomme lähettää sinulle materiaalia, joka koskee kesällä aloitettua valmistelutyötä herätysliikkeemme historian suurimman muutoksen toteuttamiseksi. Tämä materiaali on tarkoitettu tueksi siinä suuressa roolissa, joka sinulla on tässä tärkeässä ja kauaskantoisessa sakramenttikysymyksessä.

Helsingissä asetetulle lähetysmiesten työryhmälle on toimitettu kaikille esikoislestadiolaisille osoitettua materiaalia, joka on tietääksemme jäänyt välittämättä eteenpäin kaikille saarnaajille. Painavin niistä on kirkkomme piispojen viesti, jossa käsitellään muutoksen seurauksia. Nämä seuraukset koskettavat konkreettisesti jokaista esikoislestadiolaista kristittyä ja pitäisi ehdottomasti saattaa jokaisen kristityn tietoon.

Seurakunnassamme on tämän sakramenttimuutospaineen takia kaaos. Haluaisimme palauttaa järjestyksen ja rauhan. **Pyydämme, että et ole mukana sellaisissa päätöksissä, jotka synnyttävät hajaannusta, levottomuutta ja kaaosta seurakuntaamme.**

Tässä kirjeessä on liitteinä seuraavat materiaalit:

1. Suomen kirkon piispojen lausunto sakramenttien haltuunottamisen seurauksista 8.9.2014
2. Eljas Waltarin kirje lähetysmiehille saatteineen
3. Lahdessa 23.8 perustetun seurakuntalaisten edustajaryhmän kannanotto Suomen lähetysmiehille (tätä referoitiin Joensuun saarnaajakokouksessa)
4. Seurakuntalaisen vastaus kesällä esitettyihin perusteluihin sakramenttimuutokseen
5. Kannanotto kesälähetyksen jälkeen kuulemiimme perusteluihin

Sähköiset versiot näistä teksteistä on saatavilla muiden lisätietojen kanssa osoitteesta www.sakramentit.fi otsikon "kannanotot" alta. Sivustolle pääsee tunnuksella "Matkalla".

Jumalan rauhan toivotuksin

Raimo Kantoluoto
Karjusaarenkatu 15, 15240 Lahti
p. 044 0220939
raimo.kantoluoto@gmail.com

Tapani Ihalainen
Pationpolku 7, 15820 Lahti
p. 040 720 1719
tapani.ihalainen@phnet.fi

Aleksi Halme
Tuomikatu 5 A 11, 15520 Lahti
p. 050 555 6511
aleksihalme@msn.com

Pekka Väänänen
Purotörmä 15, 02300 Espoo
p. 050 594 2556
pvaanane@gmail.com

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon piispojen viesti esikoislestadiolaisille *Piispojen neuvottelu Lappeenrannassa 8.9.2014*

Suomen evankelis-luterilainen kirkko on esikoislestadiolaisen liikkeen koti hengellisesti ja historiallisesti. Kirkossa arvostetaan liikkeen vahvaa hengellisyyttä, joka ilmenee siinä, että liikkeessä sitoudutaan kirkon uskoon, järjestetään seuroja, julistetaan Jumalan sanaa ja viljellään virsilaulua. Esikoislestadiolaiset ovat rakentaneet yhteiskuntaa ja kirkkoa pitämällä huolta kristillisestä kasvatuksesta kodeissa ja osallistumalla yhteiseen vastuunkantamiseen.

Esikoislestadiolainen liike on syntynyt ja kasvanut kirkon piirissä. Toisin kuin eräissä muissa maissa, vanhat herätysliikkeet ovat Suomessa pysytelleet kirkon sisäpuolella. Niillä on ollut tilaa toimia kokonaiskirkon hengelliseksi hyväksi. Myös niiden piirissä esitetyille kirkkokritiikille on ollut tilaa, ja niiden keskuudesta on voitu vaikuttaa kirkon elämään osallistumalla päätöksentekoon ja hallintoon seurakuntatasolta kirkolliskokoukseen asti.

Esikoislestadiolaisten suunnitelma aloittaa kasteiden toimittaminen ja ehtoollisen viettäminen omilla rukoushuoneilla ilman virkaan vihittyjä pappeja on kirkon näkökulmasta huolestuttava .

Arvioita hankkeen vaikutuksista

Sakramenttien ottaminen herätysliikkeen omiin käsiin eli niiden toimittaminen ilman pappia ja ilman yhteyttä kirkkoon merkitsee muutosta niin herätysliikkeen itseymmärryksessä kuin sen suhteessa kirkkoon. Teologisesti katsoen muutos johtaa esikoislestadiolaiset yhteisöksi, jolla on eri käsitys kirkosta, sakramenteista ja jumalanpalveluksesta kuin Suomen ev.-lut. kirkolla tai ylipäätään luterilaisilla kirkoilla.

Ensinnäkin kyseessä on muutos siinä, miten liike ymmärtää itsensä. Tähän asti seuratoimintaa ylläpitäneet yhdistykset muuttuvat jumalanpalveluksia viettäviksi seurakunniksi. Teologisesti katsoen kysymys on tällöin itsensä alueelliseksi kirkoksi mieltävästä yhteisöstä eikä herätysliikkeestä. Sen voi odottaa merkitsevän juridista muutosta liikkeen järjestäytymisessä. Teologisesti muutos voi johtaa liikkeen organisoitumiseen omaksi kirkkokunnakseen, jonka jumalanpalveluksilla ei ole yhteyttä Suomen ev.-lut. kirkkoon.

Omien sakramenttien seurauksena esikoislestadiolaiset eivät enää olisi kirkollinen herätysliike vaan eräänlainen vapaakirkko, jonka oppi, tunnustus ja järjestysmuoto eivät olisi ev.-lut. kirkolle selvillä.

Luterilaisten tunnustuskirjojen mukaan Jumala on asettanut kirkkoon viran julistamaan evankeliumia ja toimittamaan sakramentit, eikä kukaan saa omavaltaisesti niitä ottaa hoitaakseen ilman asianmukaista kutsua (Augsburgin tunnustus V ja XIV). Luterilainen tunnustus ei suosi kasteen ja ehtoollisen muuttamista maallikkojen tehtäviksi, vaan päinvastoin edellyttää niiden olevan virkaan vihittyjen pappien vastuulla.

Kyseessä olisi muutos siinä, katsooko liike olevansa ev.-lut. kirkon sisäpuolella vai sen ulkopuolella. Kirkkojärjestys säätää, että "ehtoollisen jakaa pappi" ja "pyhän kasteen toimittaa pappi" (KJ 2:12, 2:13 §). Kirkkojärjestys tuntee kummastakin säännöstä mahdollisena poikkeuksena vain hätätapauksen, eikä sellaisista näytä tässä suunnitelmassa olevan kysymys.

Suomen kirkossa ei voi soveltaa Norjassa ja Ruotsissa käytössä olevaa kirkkojärjestystä, saati ottaa malliksi Yhdysvalloissa historiallisista syistä vallitsevaa vapaakirkollisten yhteisöjen kirjoa. Vaikka kirkkojärjestys ei muodollisesti sido itsenäistä toimijaa, se ei voi toimia kirkollista järjestystä vastaan muuttumatta samalla itse kirkon ulkopuoliseksi toimijaksi riippumatta siitä, ovatko sen piirissä olevat ihmiset itse kirkon jäseniä vai eivät.

Kirkon ulkopuolella toimitettuja kasteita ei itsestään selvästi merkitä kirkonkirjoihin. Toisin kuin Ruotsissa, Suomen seurakunnissa edellytetään virallista todistusta kasteesta jossain kristillisessä kirkkokunnassa. Jotta maallikkovoimin kastetut eivät jäisi kirkon ulkopuolelle, tulisi ensin selvittää, mikä järjestäytynyt toimija on kasteen toimittanut ja onko sillä käytössä oikea kristillinen kaste. Sen lisäksi tulisi selvittää uskonnonvapauslain ja kirkkolain sekä kirkkojärjestyksen edellytykset kastetun ottamiseksi kirkon jäseneksi.

Sakramenttien viettäminen ilman pappeja ja ilman yhteyttä kirkkoon merkitsee Kristuksen asettamien pyhien toimitusten irrottamista niiden oikeasta kokonaisuudesta ja muuttaa käsitystä kasteesta ja ehtoollisesta. Se leikkaa ne kirkon yhteydestä oman liikkeen toimituksiksi, mikä kaventaa niiden yhteisöllistä luonnetta. Pyhä kaste yhdistää toisiinsa kaikki Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen kastetut ja kirkon yhteyteen otetut.

Kirkon yhteydessä eläminen tulee ilmi juuri ehtoollisyhteydessä pysymisenä. Siinä uskonyhteys saa näkyvän ilmauksensa, koska siinä Kristus yhdistää omassa ruumiissaan Häneen uskovat itseensä ja toisiinsa. Ehtoollinen, jota ei tahdota viettää yhdessä niiden kanssa, joilla on sama usko, vääristää koko sakramentin luonnetta. Erillinen ehtoollinen viestii, että usko on eri kuin kirkolla.

Eri käsitys kirkosta, sakramenteista ja jumalanpalveluksesta puolestaan johtaa suhteiden etäännyttämiseen ja yhteistyön katkeamiseen liikkeen ja seurakuntien välillä. Sen saa aikaan sakramenttien oma teologinen painoarvo kirkon olemuksessa. Ne ovat keskellä kirkon teologista itseymmärrystä ja sen hengellistä elämää. Niiden vieminen kirkosta erilleen johtaa myös niihin osallistuvat ja niitä toimittavat kirkosta erilleen ennemmin tai myöhemmin.

Yhteistyön keskeisimpiä muotoja ovat olleet esikoislestadiolaisen herätysliikkeen kanssa järjestetyt jumalanpalvelukset eri seurakunnissa. Mikäli liike alkaa viettää omia, kirkosta erillisiä ehtoollispalveluksia, seurakunnissa ei enää järjestetä sen kanssa yhteisiä jumalanpalveluksia. Niiden merkitys ja tarpeellisuus muuttuu epäselväksi, kun ehtoollisyhteyttä liikkeen taholta ei enää ole.

Eräissä seurakunnissa on tehty yhteistyötä ns. katekismusriippikouluissa ja sovittu paikallisesti niissä käytettävästä oppimateriaalista. Yhteistyön perustana on ollut hiippakuntien tuomiokapitulien

esikoislestadiolaisille myöntämä kirkkojärjestyksen mukainen lupa järjestää rippikouluja (KJ 3:3 a §). Kun käsitys kasteesta, kirkon jäsenyydestä sekä ehtoollisen vietosta muuttuu, muuttuvat myös käsitys konfirmaatiosta ja siihen valmistavasta rippikoulusta. Kyseessä ei enää olisi kirkon jäsenyyteen kastetun nuoren uskon vahvistamisesta sekä hänen valmistautumisestaan käymään itsenäisesti ehtoollisella seurakunnan jumalanpalveluksessa.

Olisi odotettavissa, että Esikoislestadiolaiset ry ei enää saisi rippikoulujen järjestämislopua eivätkä seurakunnat enää järjestäisi yhteisiä rippikouluja liikkeen kanssa. Tämä voisijohtaa nuorten jäämiseen vaille rippikoulun ja konfirmaation suomina kirkollisia oikeuksia, mikä etäännyttää liikettä kirkosta ennestään ja vaikuttaa myös haitallisesti nuorten hengelliseen kasvuun ja uskon sitoutumiseen.

Monilla paikkakunnilla ovat esikoislestadiolaiset järjestäneet vuosittaisia suuria seuroja seurakunnan kirkossa. Mikäli omien sakramenttien vuoksi seurakunnassa arvioitaisiin, että herätysliikkeessä on kyseessä jokin muodollisesti ja teologisesti kirkon ulkopuolinen, itsenäinen uskonnollinen yhteisö, olisi odotettavissa myös seuroja koskevan yhteistyön päätyminen. Kirkkorakennusta tai muita tiloja ei välttämättä enää luovutettaisi käyttöön.

Omaksi maallikkovetoisia jumalanpalveluksia viettäväksi yhteisöiksi järjestäytymisen johtaisi myös syrjäytymiseen seurakuntien ja kirkon päätöksenteosta. Vieläkö esikoiset asettaisivat ehdokkaita ja äänestäisivät seurakuntavaaleissa? Olisi odotettavissa, että liikejäisi pian pois myös kokonaiskirkollisesta hallinnosta kirkolliskokouksessa ja kirkkohallituksessa.

Esikoislestadiolaisilla on ollut aktiivista lähetystä eli seuratoimintaa Inkerin kirkon piirissä erällä paikkakunnilla Venäjällä. Yhteistyö on perustunut molemminpuoliseen luottamukseen ja henkilökohtaisiin kontakteihin, mutta se on tapahtunut kirkkojemme välisen keskinäisen tunnustamisen ja voimassa olevan yhteistyösopimuksen piirissä. Ei ole selvää, miten Inkerin kirkko suhtautuisi liikkeeseen, joka irrottautuu Suomen ev.-lut. kirkosta omaksi yhteisökseen ja joka ei noudata luterilaisen kirkon järjestystä. Liikkeen voitaisiin epäillä tuovan mukanaan hajaannuksen myös Inkerin kirkkoon.

Nämä seuraukset olisivat käsillä aivan pian, mikäli esikoislestadiolaiset siirtyisivät omiin, maallikkojen toimittamiin sakramentteihin. Vaikka muutos ei tapahtuisi kaikkialla maassa samalla kertaa, koko liikkeen profiili muuttuisi jo paikallistenkin käytäntöjen muuttumisen myötä. Sillä olisi välitöntä vaikutusta kirkkomme seurakunnissa vallitsevaan käsitykseen esikoislestadiolaisuudesta, ja se voisi nousta esteeksi, kun seurakuntien kanssa sovittaisiin yhteistyöstä. Herätysliikkeelle ja sen toiminnalle tulisi käytännössä nopeasti ero kirkkoon nähden, vaikka sen jäsenistö säilyisi pääosin kirkon jäsenenä.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon piispat esittävät vakavan toiveen, että esikoislestadiolaisen liikkeen piirissä luovutaan hankkeesta, joka tuottaa epäselvyyttä ja hajaannusta. Piispat toivovat, että esikoislestadiolainen herätysliike voisi yhä rakentaa yhteistä kirkkoamme Jumalan sanaan ja tunnustukseen pohjautuen ja Jumalan tahtoa kuunnellen.

29.10.2014

Liite 2

Eljas Waltari
puh. 0400 844 233
sp: eljas.waltari@iki.fi

Esikoislestadiolaiset saarnaajaveljet

Lähetän teille tiedoksi ja keskusteluja sekä mahdollisia toimenpiteitä varten jäljennöksen postin välityksen kaikille Suomen lähetyssaarnaajille henkilökohtaisesti 27.10.2014 lähettämästäni kirjeestä.

Kirje oli tarkoitus alkujaan lähettää välittömästi Lahden seurojen jälkeen. Halusin kuitenkin keskustella ennen sen postitusta kirjeen sisällöstä Pekka Liuksialan kanssa. Tapasin hänet 24.10. Pekka hyväksyi huomautuksitta kirjeen, myös sen viimeisen kappaleen, jossa on kirjeen tärkein sisältö.

Ajattelin pitää lähetyksmiiehille lähettämäni kirjeen sisällön luottamuksellisena, mutta viime sunnuntaina Lahden ja eräiden muiden paikkakuntien rukoushuoneilla luettu Lapinmaan lähetykskirje (=Malmivaara, 24.10.2014) muutti täysin ajatukseni. Ruotsin lähetykskirjeen maininta päätöksenteosta sakramenttiasiassa ei vastaa tosiasioita. Sakramenttiasiasta ei tehty Joensuussa lähetyksmiesten eikä saarnaajien kokouksessa mitään lopullista päätöstä, vaan lähetyksmiehet päättivät jatkaa asian käsittelyä Oulussa ennen joulua pidettävässä kokouksessa.

Tämän monien kristittyjen mieliä hämmentävän tilanteen vuoksi lähetän tämän kirjejäljennöksen teille. Samalla julkistan kirjeen muutoinkin.

Pyydän, että luette kirjeeni ajatellen sen sisältöä! Kannattaa lukea useampaankin kertaan, koska näitä samoja ajatuksia ovat pohtineet loppukesän ja syksyn aikana lukuisat muutkin kristityt.

Jumalan rauhalla tervehtien

24.10.2014
Eljas Waltari
puh. 0400 844 233
sp-osoite: eljas.waltari@iki.fi
osoite: Kivimäentie 67 15200 Lahti

Kunnioitetut ja rakastetut lähetysmiehet

Omantuntoni pakottamana ja ahdistuneena kirjoitan teille tämän kirjeen. Minuun on vedottu sanoen, että kun sinua kuitenkin kuullaan, niin ryhdy nyt toimenpiteisiin sen puolesta, että nykyinen käytäntö sakramenttiasioissa säilytetään. Itse tunnen voimattomuuteni asiassa enkä omaa sellaisia avuja, joita minulla osittain arvellaan olevan. Oma kantani asiassa on ehdottoman selvä. Meillä ei ole nykytilanteessa mitään tarvetta ryhtyä muuttamaan herätysliikkeen synnystä alkaen vallinnutta käytäntöä.

Loppukesän ja tämän syksyn aikana asiaa valmisteleva työryhmä ja te lähetysmiehet olette saaneet sekä suullista että kirjallista selvitystä asiassa. Uskon, että te olette saaneet kirkon piispojen kanssa käydyssä keskustelussa esitetyn kannanilmaisun (8.9. 2014), kenttäpiispa Pekka Särkiön kirjoituksen (julkaistu Etelä-Suomen Sanomissa 23.8. 2014), Lahden seurakuntien kirkkoherrojen kannanoton ja tiedustelun (25.9.2014), piispa Juha Pihkalan lausunnon (19.3.2014) ja mahdollisesti muuta selvitystä kirkon taholta.

Te olette todennäköisesti tietoisia ja palauttaneet mieleen runsaat kymmenen vuotta sitten kirkkosuhde- ja sakramenttiasiansa tehdyistä selvityksistä ja tuolloin nykyisen sakramenttikäytännön säilyttämistä koskevasta vetoomuksesta. Te olette myös saaneet selvityksen nykykäytännön säilyttämistä koskevasta loppukesän ja alkusyksyn aikana toteutetusta uudesta vetoomuksesta. Teille on Mikkelin päivien seurojen aikana pitämässänne kokouksessa esitetty asiantuntijaselvitys. Olen vakuuttunut siitä, että nykykäytännön säilyttämistä koskevia perusteluja on tiedossanne ja on käytettävissä jo niin runsaasti, etten ryhdy niitä tässä toistamaan, vaan pyydän, että syvennytte niihin vielä perusteellisesti.

Haluan kuitenkin esittää vielä seuraavan:

On herätysliikkeenä vastuutonta ryhtyä kirkkolain ja -järjestyksen vastaiseen toimintaan (kirkkojärjestys on velvoittavuuden suhteen samantasoinen normisto kuin kirkkolaki). Meitä on koko herätysliikkeen toiminnan ajan kehotettu olemaan Raamatun opetuksen mukaisesti kuuliaisit lailliselle esivallalle. Kuuliaisuus koskee niin maallista kuin kirkollistakin esivaltaa ja niiden lakien mukaisia säännöksiä. Tahallisesta lainvastaisesta toiminnassa säädetään rikoslaissa rangaistus.

Minulle niin kuin teille jokaiselle on opetettu, että seurakunta on turvan ja suojan paikka. Tällä hetkellä minun on vaikea sitä kokea ja uskoa. Sitä repivät sakramenttiasiansa syntyneet erilaiset mielipiteet. Surullisinta asiassa on se, että ristiriidan aiheuttaa useiden saarnaajien keskuudessa voimistuneet tavoitteet sakramenttien ottamisesta "omiin käsiin". Ei olisi tällaista eripuraa syntynyt, elleivät saarnaajat olisi ehkä säännöksistä tietämättömyydessään ruokkineet tällaisia ajatuksia.

Vastuutonta on nykyhetkellä voimistaa kirkosta etääntymistä koskevaa toimintaa. Päinvastoin herätysliikkeen ja kaikkien kristittyjen pitäisi nyt olla tukemassa sellaisia kirkossa toimivia pappeja ja muita henkilöitä, jotka haluavat julistaa Raamatun mukaista Jumalansanaa. Nyt kun erilaiset liberaaliset ja epäkristilliset voimat repivät kirkkoa hajalle, on kerrassaan raukkamaista jättää kirkko. Meitähän ei olla sieltä kirkon toimesta ajamassa pois, päinvastoin kirkon vastuulliset piirit odottavat, että me ja muut Raamatun sanomaan uskovat kirkon jäsenet olisimme suolana ja valona kirkossa.

Tarpeen on myös muistaa Laestadiuksen toimintatapa ja esimerkki. Hän arvosteli voimakkaasti kuollutta uskoa ja kuollutta kirkkoa, mutta halusi kuitenkin toimia sen pappina ja kirkon jäsenenä elämänsä loppuun saakka. Hän ei ollut perustamassa mitään omaa seurakuntaa tai kirkkoa. Hän jakoi Herran Pyhää Ehtoollista yhtä hyvin uudestisyntyneille kuin epäuskoisillekin. Jälkimmäisille hän kuitenkin saarnasi tuomiota Ehtoollisen nauttimisesta turmioksi. Meidän on erittäin tärkeätä muistaa myös, että ensimmäisellä Ehtoollisella oli myös mukana Juudas, Jeesuksen kavaltaja. Toisin sanoen ei sakramentin pyhyys riipu siitä, onko samassa pöydässä myös mukana kelvottomia henkilöitä eikä sakramentin pyhyyteen vaikuta Lutherin opetuksen mukaan jakajan persoona.

Olen pohtinut sitä, onko Pyhä Henki mukana ohjaamassa tällaista hanketta ja onko suunniteltu uudistustoimenpide siunaukseksi elävälle kristillisyydelle. Jokaisen meistä on tärkeätä muistaa, että Pyhä Henki rakentaa aina rauhaa ja rakkautta, ei eripuraisuutta ja hajaannusta.

Uusien hankkeiden kohdalla on usein puhuttu Jumalan ajasta. Tässä muutoksessa ei ole vielä käsillä Jumalan aika. Hankkeen mahdollinen toteutuminen ei tässä vaiheessa edistä kristittyjen keskinäistä rakkautta. Meitä on myös varoitettu uusien asioiden ja tapojen tuomisesta seurakunnan toimintaan.

Vetoan teihin jokaiseen, että toimitte niin kuin olette oppineet ja julistaneet. Saarnaajan tehtävänä on julistaa Sanaa, joka kokoaa laumaa Herralle Jeesukselle Kristukselle – Sanaa joka rakentaa rauhaa ja rakkautta seurakunnassa. Uskon, ettei teistä kukaan halua tehdä sellaista työtä, joka hajottaa elävää seurakuntaa ja kristittyjen yhteyttä.

Esitän ja pyydän, että te lähetysmiehet teette mahdollisimman pian selkeän päätöksen luopua tässä tilanteessa sakramenttien omaan käyttöön ottamisesta. Perusteena tähän päätökseen on se ettei Suomen evankelisluterilaisen kirkon lainsäädäntö mahdollista tällaista menettelyä ja kun se on määrätyn edellytyksin vastoin rikoslainsäädäntöä. Tämän lisäksi hanke hajottaa Suomen esikoislestadiolaisen herätysliikkeen.

Uskon, että tällaisella päätöksellä on myös Jumalan siunaus.

Jumalan rauhalla teitä tervehtien. Rukoilen myös teille rohkeutta tehdä päätös, joka rakentaa rauhaa ja rakkautta seurakunnassa.

Kiitos, että jaksoit lukea tämän.

Jälkikirjoitus

Jos joku teistä lähetysmiehistä ei ole saanut tässä edellä mainitsemiani selvityksiä taikka haluatte asiassa jotakin muuta lisäselvitystä, niin ottakaa minuun yhteyttä, niin minä pyrin hankkimaan teille lisäselvitystä.

Jumalan rauhan tervehdys, Suomen lähetysmiehet

Hanke ehtoollisen ja kasteen sakramenttien ottamiseksi omille rukoushuoneillemme omien saarnaajiemme toimitettaviksi on aiheuttanut hämmennystä seurakuntamme keskuudessa. On syntynyt laaja halu puolustaa vanhaa käytäntöä. Muutos aiheuttaisi väistämättä hajaannusta keskuudessamme sekä merkittäviä muutoksia suhteessamme Suomen evankelis-luterilaiseen kirkkoon. Tästä kirkkomme piispat ovat eri yhteyksissä viestittäneet. Asiasta laadittiin yhteinen vetoamus, jolle seurakuntalaisilla on ollut mahdollisuus ilmaista tukensa allekirjoituksellaan.

Seurakuntalaisten yhteisen vetoamuksen teksti kuuluu:

Esikoislestadiolaisuudessa on käynnistetty kesällä 2014 valmistelutyö pyhien sakramenttien, kasteen ja ehtoollisen ottamiselle omille rukoushuoneille ja omien saarnaajien toimitettaviksi. Tämä on aiheuttanut seurakunnassamme hätää ja vakavaa huolestumista valmisteltavan muutoksen seurauksista ja vaikutuksista nykyisille ja tuleville sukupolville. Suomen luterilaisen kirkon tunnustus vastaa edelleen sitä, mihin me herätysliikkeenä haluamme sitoutua ja kristittyjen on edelleen oltava kirkon valona ja suolana. Sakramenttikäytännön muutosvaatimus ei saa repiä rikki herätysliikettämme. Meille on aina opetettu, että ”niin kauan kuin kirkonkellot soivat, meillä on vapaus kokoontua ja kirkko on suojanamme”. Tätä kirkkoa haluamme olla rakentamassa ja tukemassa. **Me allekirjoittaneet esitämme kantanamme, että pyhät sakramentit, kaste ja Herran ehtoollinen, tulee vuosisataiseen tapaan edelleen toimittaa ja vapaasti vastaanottaa Suomen evankelis-luterilaisen kirkon yhteydessä.**

Allekirjoittaneiden määrä 18.9. on yli 1450. Huomionarvoista on, että allekirjoittaneet ovat suurelta osin vanhempia kokeneita kristittyjä, jotka ymmärtävät kirkkoyhteyden tärkeyden. Vetoamme teihin, että välttyäksemme vakavilta vahingoilta voitaisiin todeta, että nykytilanne ei vaadi muutoksia herätysliikkeemme kirkkosuhteeseen. Samoin esitämme, että tiedotatte siitä selkeästi seurakunnalle sekä toimimme yhdessä rauhan palaamiseksi. Tämä vetoamus on tarkoitettu luettavaksi myös suuressa saarnaajien kokouksessa.

Yhteisen vetoamuksen allekirjoittaneiden seurakuntalaisten puolesta

Lahdessa 26.syyskuuta 2014

Tapio Nieminen
Harri Henttula
Pekka Väänänen
Marjatta Tuominen

Aleksi Halme
Tapani Ansaharju
Aarne Vesämäki

Raimo Kantoluoto
Arto Ahonen
Jorma Telkkä

Miksi perustelut sakramenttien omiin käsiin ottamiseksi ovat kestävämpiä ?

Historiansa alusta saakka kirkon yhteydessä toimineessa esikoislestadiolaisessa herätysliikkeessä on aloitettu valmistelutyö sakramenttien ottamiseksi omille rukoushuoneille liikkeen maallikkosaarnaajien hoidettavaksi. Vuosisataisen käytännön muuttaminen edellyttää vahvoja raamatullisia perusteluja. Päätöksen perusteluja tiedustellessani minulle on listattu kuusi argumenttia, jotka ovat tulleet esille kesän saarnoissa. Ne on lueteltu alla (kirjoitettu ylös suullisen keskustelun pohjalta, ei tarkkoja sanamuotoja). **Huolimatta siitä, että jaan murheen ja huolen rakkaan kirkkomme enenevästä luopumisesta Jumalan sanasta, en voi millään pitää näitä perusteluja kestävinä sakramenttiyhteyden katkaisemiseksi.** Syy siihen on kerrottu jokaisen argumentin perään.

1) Siionin tytär on yksi

Kun Ruotsissa, Norjassa ja Amerikassakin sakramentit on omissa käsissä, niin on hyvä olla Suomessakin. Lapset ja nuoret ihmettelevät, kun käyvät seuroissa muissa maissa, miksi meidän Suomessa pitää mennä kirkkoon, jossa on kaikkea kummallista, mihin ei ole totuttu. Ulkomaisille vieraille pitää selitellä Suomen kirkon kummallisia käytäntöjä.

VASTAUS: Yksimielisyyden evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta riittää kirkon ykseyteen

Augsburgin tunnustus, VII uskonkohta:

”Edelleen seurakuntamme opettavat, että yksi, pyhä kirkko on pysyvä ikuisesti. Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan. **Kirkon todelliseen ykseyteen riittää yksimielisyyden evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta. Sen sijaan ei ole välttämätöntä, että perityt inhimilliset traditiot, jumalanpalvelusmenot tai seremoniat, jotka ovat ihmisten säätämiä, ovat kaikkialla samanlaiset.** Paavali näet sanoo: ’Yksi usko, (Ef. 4:5--6) yksi kaste, yksi Jumala, joka on kaikkien Isä jne.’”

Amerikassa lestadiolainen herätysliike ei ole missään vaiheessa toiminut samalla tavalla valtakirkon suojissa kuten Euroopassa, siellä kun ei samanlaista valtakirkkoa ole ollut. Reilusti yli sadan vuoden ajan on sakramenttikäytäntö ollut erilainen eri puolilla valtamerta. Venäjän lähetystyössä esikoislestadiolaiset toimivat Inkerin evankelis-luterilaisissa seurakunnissa vielä tiiviimmin kuin Suomessa. Käytäntö on ollut erilainen eri valtakunnissa sen mukaan, millainen tilanne kyseisessä valtakunnassa on. Miksi näin ei voi olla edelleen?

Lasten ja nuorten kysymykset juontavat varmaan juurensa siitä, että he ovat vieraantuneet kirkosta. Sen takia kirkon jumalanpalveluksen käytännöt saattavat tuntua kummallisilta. Ehkä esimerkiksi pyhäkouluissa

ja nuortenilloista voisi joskus käydä läpi liturgista perinnettä ja sitä, millainen alkuperä ja merkitys milläkin jumalanpalveluksen osalla on? Tällöin kirkon käytännöt eivät välttämättä tuntuisi niin vierailta.

2) Virkakysymys

Naispappeus on vastoin Raamatun sanaa ja naispappien määrä lisääntyy.

VASTAUS: Naispappeudesta huolimatta olemme voineet nauttia sakramentit kirkon yhteydessä miespapeilta jo vuosikymmeniä

Meillä on todella syytä olla murheellisia ja huolissaan naispappeuden hyväksymisestä ja sen seurauksista rakkaassa kirkossamme. Perusteeksi sakramenttiyhteyden katkaisemiseen siitä ei kuitenkaan ole. Ruotsin kirkossa naispappeus hyväksyttiin vuonna 1958. Jos tämä olisi peruste sakramenttien omiin käsiin ottamiseen, se olisi tullut toteutua tuolloin. Ruotsissa voitiin nauttia sakramenteista kirkon yhteydessä naispappeudesta huolimatta yli neljäkymmentä vuotta. Suomessa naispappeus hyväksyttiin vuonna 1986 eli lähes kolmekymmentä vuotta sitten ja siitä huolimatta olemme voineet nauttia sakramentit kirkon yhteydessä. Kirkossa toimii useita muitakin herätysliikkeitä, jotka pitäytyvät vanhassa virkakäsityksessä.

Sakramenttiyhteyden katkaisemisen sijaan meidän tulee kaikkien mahdollisuuksiemme mukaan vaikuttaa kirkon sisällä sen puolesta, että myös naispappeuden vastustajilla olisi tilaa kirkossamme.

Kirkolliseen toimitukseen on kirkon lainsäädännön mukaan mahdollista pyytää haluamaansa pappia. Jos seurakuntalainen pyytää esimerkiksi kastejuhlaan, vihkimiseen tai hautaukseen miespappia, seurakunnan on tämä toive toteutettava.

3) Kaavat

Ehtoolliskaavaan on omaksuttu katolista uhriajattelua ja myös ortodoksia vaikutteita, koska kirkkotekstit voidaan laulaa; kastekaavassa opetetaan, että kastamaton lapsi joutuu helvettiin.

VASTAUS: Ehtoollis- ja kastekaavoissa ei ole mitään Jumalan sanan tai luterilaisen tunnustuksen vastaista

On hyvä, että herätysliikkeessämme seurataan ja arvioidaan kriittisesti kirkon jumalanpalveluselämän kehittymistä. Arvioinnin perusteena tulee kuitenkin olla vain Jumalan sana ja luterilainen tunnustus. Luterilainen kirkkomme on rakentunut katolisen kirkon pohjalle. Luther arvosti vanhan kirkon perinnettä ja säilytti siitä paljon sellaista, mitkä muut uskonpuhdistajat halusivat hylätä. Kaikki mikä ei ollut Jumalan sanaa vastaan, voitiin säilyttää. Sen takia kirkossamme – ja herätysliikkeessämme – on paljon yhteistä katolilaisten kanssa. **Katolisuus tai ortodoksisuus ei tee mitään asiaa vääräksi, jos se ei ole Jumalan sanaa vastaan.**

Katolisesta uhriajattelusta kirkon uudessa jumalanpalveluskaavassa on puhuttu esikoislestadiolaisuudessa jo yli kymmenen vuoden ajan. Selkeää perusteltua vastausta siihen, miten katolinen uhriajattelu näkyy kaavassa, ei ole kuitenkaan lukuisista yrityksistä huolimatta saatu.

Suomen kirkossa vuosituuhannen vaihteessa toteutettua jumalanpalvelusuudistusta on syytÄkin arvosteltu siitÄ, ettÄ siinÄ uskonpuhdistuksen periaatteita ei kaikissa seikoissa kunnioitettu. Luther lyhensi ehtoollisrukousta korostaakseen asetussanojen merkitystÄ. Jumalanpalvelusuudistuksessa ehtoollisrukousta pÄinvastoin pidennettiin. Jumalanpalvelusuudistuksen yhteydessÄ myös kolektivirttÄ alettiin kutsua uhrivirreksi eli offertoriumiksi, jonka Luther poisti jumalanpalveluksen kaavasta sen harhakÄsityksen vÄlttÄmiseksi, ettÄ ehtoollista pidettÄisiin uhrina. Uskonpuhdistuksen esimerkin noudattamisen osalta jumalanpalvelusuudistus vaikuttaa ainakin osittain epÄonnistuneelta. Mutta kirkon ehtoollisoppia nÄmÄ seikat eivÄt ole muuttaneet; **kirkon opin mukaan ehtoollinen ei ole uhri**. Uudessa ehtoolliskaavassa ei siis ole perusteluksi ottaa sakramentit omiin kÄsiin.

Jumalanpalvelusuudistusta on esikoislestadiolaisuudessa arvosteltu siitÄ, ettÄ ehtoollisjumalanpalveluksen nimi on sen myötÄ muutettu messuksi. Messu-nimitys on kuitenkin ollut kÄytössä jo paljon aikaisemmin. Augsburgin tunnustus, XXIV uskonkohta:

”Seurakuntiamme syytetÄän aiheetta siitÄ, ettÄ ne olisivat poistaneet messun. **Messu on säilytetty meidÄn keskuudessamme ja sitÄ vietetÄän suurella kunnioituksella**. Miltei kaikki tavanomaiset jumalanpalvelustavat ovat kÄytössä, paitsi ettÄ muutamissa kohdissa latinalaisten laulujen ohella lauletaan saksalaisia, jotka on otettu mukaan kansan opettÄmiseksi.”

Mikael Agricola nimesi ehtoollista kÄsittelevÄn kirjansa ”Messu eli Herran Ehtoollinen”. Messu-nimityksen alkuperÄ on latinankielisissÄ jumalanpalveluksen pÄätössanoissa: Ite, missa est, vapaasti suomennettuna: LÄhtekÄÄ, teidät on lÄhetetty. Messu-sana viittaa siis lÄhettÄmiseen. Suomessa nimityksen kÄyttö ehtoollisjumalanpalveluksesta poistui 1800-luvulla, mutta sen palauttaminen ei tee millÄän tavalla tuo jumalanpalvelukseen katolista uhriajattelua.

Esikoislestadiolaisuudessa on arvosteltu myös sitÄ, ettÄ jumalanpalvelusuudistuksen yhteydessÄ kolektivirttÄ on alettu kutsua offertoriumiksi eli uhrivirreksi. Myös kolehdin siunaamista alttarilla on kritisoitu. Ongelmallisiksi on ilmeisesti koettu myös jumalanpalvelusoppaan teksti uhrivirrestÄ, jossa todetaan seuraavaa:

”Offertorio merkitsee esiin kantamista (offerre). Kun ehtoollispöytÄ katetaan, leipÄ ja viini kannetaan esiin maan ja ihmistyön hedelminÄ. Niissä ja niiden vÄlityksellÄ Kristus antaa itsensä ja pelastavat lahjansa.

Seurakunta tuo alttarille Jumalan hyvät lahjat, leivÄn ja viinin, kiitosuhriksi. Sana ja rukous tekevät niistä sakramentin: ”LeipÄ ja viini uhrataan ensin siunattaviksi, jotta ne pyhitettÄisiin sanan ja rukouksen kautta. Mutta kun ne on siunattu ja konsekroitu, niitÄ ei enÄÄ uhrata, vaan ne otetaan vastaan Jumalan lahjana.” (Luther.) ”

Luther arvosteli voimakkaasti katolista kirkkoa siitÄ, ettÄ sen mukaan ehtoollinen oli paitsi sakramentti, myös Jumalalle annettava uhri; papin kÄsien vÄlityksellÄ Kristus uhrattiin ehtoollisessa verettömÄsti sovittaakseen niiden synnit, joiden puolesta messu toimitettiin. TÄllÄista ajattelua kirkon jumalanpalvelusoppaasta ei löydy. **Kiitosuhrilla tarkoitetaan Lutherin mukaan Jumalan hyvien tekojen tunnustamista**. LeivÄn ja viinin tuomisella kiitosuhrina Jumalan eteen tarkoitetaan Jumalan kiittÄmistÄ nÄistä lahjoista; ei sitÄ, ettÄ tÄmÄn uhraamisen ansiosta saisimme osallisuuden sakramentista. Seuraavat sanathan sen todistavat: ”Sana ja rukous tekevät niistä (ehtoollisaineista) sakramentin.” Kolehdin

nimittäminen uhriksi ei sekään liity millään tavalla katoliseen messu-uhriajatteluun; myös herätysliikkeemme keskuudessa rahan lahjoittamista kristillisyyden työhön kutsutaan yleisesti uhraamiseksi. Kolehdin siunaamisessa alttarilla on kyse siitä, että seurakunnan lahjoituksille pyydetään Jumalan siunausta. Mitä Jumalan sanan vastaista tässä on?

Katolista uhriajattelua on esikoislestadiolaisuudessa nähty myös yhdessä neljästä vaihtoehtoisesta ehtoollisrukouksesta, johon sisältyy ns. elementtiepikleesi: ”Me rukoilemme sinua: Lähetä Pyhä Henkesi ja siunaa nämä lahjat, leipä ja viini, joiden kautta tulemme osallisiksi Kristuksen ruumiista ja verestä, kun vietämme pyhää ehtoollista niin kuin hän itse on meitä käskenyt.” Tässäkin rukouksessa ei ole kysymys katolisesta messu-uhrista. Kukaan tuskin voi kiistää, etteivätkö leipä ja viini ole Jumalan lahjoja. Ensimmäistä ehtoollista asettaessaan Jeesus ”otti leivän, **siunasi**, mursi ja antoi opetuslapsilleen...” (Matt. 26:26; Mark. 14:22; Luuk. 24:30) Miten siis voidaan sanoa, että Jumalan siunauksen pyytäminen ehtoollisaineille olisi Jumalan sanan vastaista?

Jos katsotaan, että uudessa ehtoolliskaavassa on elementtejä, jotka voidaan ymmärtää väärin, eikö kristityille tulisi opettaa mikä niiden todellinen merkitys on, sen sijaan että demonisoidaan koko kaava ja kirkko siinä samassa?

Lutherin aikana koko jumalanpalvelus saarnaa lukuun ottamatta laulettiin. Kirkkotekstien laulaminen ei siis ole ortodoksinen vaikutte.

Kasteen kaavaa on kritisoitu esikoislestadiolaisuudessa siitä, että siinä todetaan Jumalan ottavan kasteessa lapsen omakseen ja iankaikkisen elämän perilliseksi ja että kaste vapauttaa lapsen pahan vallasta. Näiden sanojen on tulkittu tarkoittavan, että kastamattomana lapsi joutuisi helvettiin. Tällaista niissä ei kuitenkaan sanota. Nämä sanat ovat täysin yhteneväisiä Lutherin katekismusten ja muiden tunnustuskirjojen kanssa. Vähä katekismus: ”Kaste vaikuttaa syntien anteeksisaamisen, vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä ja antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jota uskovat Jumalan sanat ja lupaukset.” **Luther ei opettanut, että kastamaton lapsi joutuu helvettiin eikä kirkko niin opeta tänäkään päivänä.** Jo kirkkoisä Augustinus opetti aikanaan, että ”ei sakramentin puute kadota vaan sen halveksiminen”. Tähän periaatteeseen nojaa luterilainen kirkko tänäänkin.

4) Joillakin paikkakunnilla yhteistyö paikallisseurakunnan kanssa ei toimi

Emme saa aina ehtoollista vanhalla kaavalla ja miespapeilta. Niilläkin paikkakunnilla, joilla yhteistyö periaatteessa toimii, tulee jatkuvasti ikäviä yllätyksiä, kuten juhannuskirkossa rukous vainajien puolesta.

VASTAUS: Pyrkikäämme yhteistyöhön nöyrällä ja yhteistyöhaluisella mielellä.

On ikävää, että yhteistyö ei kaikilla paikkakunnilla toimi. Sen takia on elintärkeää, että vaikutamme kaikkien mahdollisuuksiemme mukaan kirkon sisällä, että myös konservatiivisesti ajattelevien toiveet otettaisiin huomioon. **Yhteistyön onnistumisen ehdottomana edellytyksenä on nöyrä ja yhteistyöhaluinen mieli molemmilla osapuolilla, pyrkikäämme siihen.** Mahdollista on myös, että jos paikallisseurakunta ei suostu

yhteistyöhön, voidaan pyrkiä yhteistyöhön naapuriseurakunnan kanssa tai muiden herätysliikkeiden kanssa, joilla on lukuisia konservatiivisesti ajattelevia pappeja palveluksessaan.

Raamattu ei käske eikä kiellä rukoilua vainajien puolesta. Sen takia se oli uskonpuhdistajien mielestä asia, jota voitiin tehdä tai olla tekemättä. Rukoilua he eivät pitäneet vääränä mutta eivät rukoilematta jättämistäkään (Augsburgin tunnustuksen puolustus, XXIV uskonkohta; Lutherin kirkkopostilla, ensimmäisen kolminaisuudenpäivän jälkeisen sunnuntain evankeliumisaarna) Miksi meillä pitäisi olla asiaan erilainen kanta?

5) Kun otamme sakramentit omiin käsiin, kristityt saavat ne puhtain käsin jaettuina

Kristittyjen ei tarvitse olla epävarmalla mielellä sen kannalta, että meneekö kaikki tilaisuudessa Jumalan sanan mukaisesti.

VASTAUS: Sakramentin pätevyys ei ole kiinni jakajan käsien puhtaudesta

Jos sakramentin pätevyys olisi kiinni jakajan käsien puhtaudesta, sakramentteja ei voisi jakaa kukaan. Sakramentin tekee Jumalan sana; toimittajan tai jakajan henkilöllisyydellä ei ole siinä mitään tekemistä. Augsburgin tunnustus, VIII uskonkohta:

”Vaikka kirkko varsinaisessa mielessä on pyhien ja tosiuskovien yhteisö, on kuitenkin jumalattomienkin toimittamien sakramenttien käyttäminen sallittua, koska tässä elämässä myös teeskentelijöitä ja jumalattomia on sekoittunut tosiuskovien ja pyhien joukkoon. Onhan Kristus sanonut: "Mooseksen (Matt. 23:2) istuimella istuvat kirjanoppineet ja fariseukset jne." **Sakramenteilla ja sanalla on Kristuksen asetuksen ja käskyn tähden tehonsa, vaikka niitä jakaisivat jumalattomatkin.**

Seurakuntamme tuomitsevat donatolaiset ja muut samankaltaiset, jotka eivät hyväksyneet sitä, että kirkossa saa käyttää hyväksi jumalattomien pappien palveluksia ja katsoivat niiden olevan hyödyttömiä ja tehottomia.”

Kirkon sakramentit perustuvat yksin Jumalan sanaan, eivät mihinkään muuhun. Yhdenkään kristityn ei tarvitse olla sen suhteen epävarmalla mielellä.

6) Raamatun esimerkki ehtoollisesta on yksinkertainen

Raamatun ehtoollisessa ei ollut pitkää krumeluurista liturgiaa niin kuin kirkossa. Jeesuksen asettamalla ehtoollisella oli myös koossa ainoastaan Jeesuksen omat opetuslapset.

VASTAUS: Kirkon jumalanpalvelusjärjestys ei ole Jumalan sanan vastainen

Raamatussa ei ole kovin montaa ohjetta ehtoollisen viettoon liittyen. Jeesuksen oma ohje oli ”niin usein kuin te siitä syötte ja juotte, tehkää se minun muistokseni”. Paavali kehottaa erottamaan ehtoollisen muusta syömisestä ja juomisesta. Näitä ohjeita kirkon jumalanpalveluksessa noudatetaan.

Jumalanpalveluksen muoto on kehittynyt kristikunnan vuosituhantisen historian aikana sellaiseksi kuin se on nykyään. Jumalanpalveluksen pääelementit ovat samanlaiset katolisessa, ortodoksisessa ja luterilaisessa kirkossa, mikä kertoo siitä, että ne ovat muodostuneet jo ensimmäisten vuosisatojen aikana. Suurin osa jumalanpalveluksen liturgiasta on suoraan tai lähes suoraan Raamatusta. Luther karsi katolisen kirkon jumalanpalveluksesta osia, jotka eivät olleet sopusoinnussa Jumalan sanan kanssa, mutta jätti jumalanpalveluksen perusrakenteen ennalleen. Laestadius noudatti luterilaisen kirkon jumalanpalvelusjärjestystä, vaikka sitä joiltakin osin kritisoi. Sekä Luther että Laestadius pitivät sakramenttien toimittamista pappisviralle kuuluvina toimina. **Ymmärsivätkö Luther ja Laestadius Raamatun esimerkin väärin?**

Kirkossa noudatetaan Jeesuksen esimerkkiä ehtoollisesta siinä, että ehtoollinen on tarkoitettu kastetuille ja konfirmoiduille seurakunnan jäsenille. **Muistakaamme, että myös Juudas oli yksi Jeesuksen opetuslapsista.** Luterilaisten tunnustuskirjojen mukaan maan päällisessä seurakunnassa ja kirkossa on aina sekoittuneena tosiuskovat ja teeskentelijät, jumalattomat ja jumalaiset (Augsburgin tunnustuksen puolustus, VII ja VIII uskonkohdat). Tästä emme pääse eroon, vaikka ottaisimme sakramentit herätysliikkeessämme omiin käsiin. Ihmisen usko kun ei ole päältäpäin havaittavissa.

Näistä syistä esitän hartaan toivomukseni, että sakramenttien omiin käsiin ottamisen valmistelu lopetettaisiin.

Aleksi Halme

aleksihalme@msn.com

p. 050 5556511

Pyhä Henki ja me olemme päättäneet

On sanottu, että sakramenttien hoitaminen omien sananpalvelijoidemme toimesta on oikea päätös, koska se on tehty Pyhän Hengen valkeudessa. Tähän on katsottu tueksi sanoa ”*Pyhä Henki ja me olemme päättäneet*”. Tästä syystä päätöstä ei sovi arvostella.

Raamatussa lause esiintyy Apostolien teoissa (Ap.t 15:28) hiukan erilaisessa muodossa:

”Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi, ettei teidän päällenne ole pantava enempiä kuormaa kuin nämä välttämättömät”

Raamatun ilmoituksen mukaan koolla olivat apostolit, vanhimmat ja koko seurakunta, jotka näkivät hyväksi, ettei juutalaiskristityillä ja pakanakristityillä tarvinnut olla samanlaisia ulkonaisia tapoja. On helppo todeta Uuden Testamentin seurakunnista, etteivät ne noudattaneet samanlaista järjestystä seurakuntaelämässään. Tässä mielessä ”Siionin tyttären ei tarvitse olla yksi” eli yhtenäinen tavoiltaan.

Miten Pyhää Henkeä käytetään?

Voiko Pyhää Henkeä käyttää auktoriteettina asioissa, joista ei ole käskyä tai kieltoa kirjoitetussa Jumalan sanassa? Varsinkin kun asia aiheuttaa levottomuutta ja sekasortoa kristittyjen keskuudessa? Tarkoitus on tällöin päinvastainen, kuin Jerusalemin kokouksessa. Jumala on järjestyksen Jumala.

Pyhän Hengen saaneet ihmiset, jopa apostolit, ovat Raamatun ilmoituksen mukaan erehtyneet. Pietari saamastaan Pyhästä Hengestä huolimatta ajautui elämään eri tavalla tiukkoja säädöksiä vaativien juutalaisten kanssa, kuin pakanakristittyjen kanssa. Pietari pelkäsi näitä Jaakobin luota tulleita miehiä, jotka vaativat ympärileikkausta. Tästä kaksinaamaisuudesta Paavalin piti nousta julkisesti nuhtelemaan Pietaria. (Gal. 2:11-14)

Lutherin aikana monet olivat sitä mieltä, että kirkolliskokousten päätöksiä tuli noudattaa, koska ne oli tehty Pyhän Hengen valkeudessa. Esimerkiksi ensimmäisen loppiaisen jälkeisen sunnuntain evankeliumisaarnassa Luther ankarasti moittii kirkolliskokousten, paavin ja pyhien isien opetuksia, joissa he pakottavat perustamaan luottamuksen näihin ns. ”yhteisiin ymmärryksiin”, joille ei löydy tukea Raamatusta.

Luukkaan evankeliumin toisesta luvusta jakeet 41 – 51 ohjaavat kysymään, voiko myös Maria kadottaa Jeesuksen? Marialla kuvataan seurakuntaa. Mistä Maria löytää Jeesuksen? Luther selittää Jeesuksen löytyneen pyhäköstä eli Jumalan sanasta.

Ainoastaan kirjoitetun Jumalan sanan – Raamatun – perusteella voidaan arvioida, onko jokin seurakunnassa tehty päätös oikea.

On esitetty, että kirkko on tehnyt liiton Antikristuksen kanssa?

Sakramenttien omiin käsiin ottamista on perusteltu sillä, että Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ekumeeniset pyrkimykset yhteyden rakentamiseksi paavin kirkon kanssa – etenkin yhteinen julistus vanhurskauttamisopista – merkitsee liittoa Antikristuksen kanssa. Julistus hyväksyttiin Suomen kirkossa vuonna 1998 eli 16 vuotta sitten. Prosessi käytiin vahvan ekumeenisen optimismin vallitessa. Asiakirjan vastaanotto ja arviointi on osoittautunut ristiriitaiseksi. Suomen evankelis-luterilaisen kirkkomme kannalta on tärkeää huomioida, että **asiakirjalla ei ole mitään kirkko-oikeudellista asemaa**. Asiakirjaa ei löydy kirkkolaista. Asiakirjalla ei myöskään ole mitään tekemistä sakramenttien kanssa. Itse prosessin jälkeen paavi teki tarkennuksia ja varauksia kyseiseen asiakirjaan. Näitä lisäyksessä (Annex) olevia katoliselle uskolle luovuttamattoman tärkeitä korostuksia ei kirkkomme ole käsitellyt lainkaan. Prosessi onkin jäänyt "ilmaan" leijumaan eikä lopullista ratkaisua ole löytynyt.

Yhteisen julistuksen hyväksymisen jälkeen olemme nauttineet ehtoollista, lapsiamme on kastettu ja kristittyjä on siunattu maan lepoon kirkon yhteydessä jo kuudentoista vuoden ajan. On vaikea kuvitella, että näitä olisi toteutettu liitossa Antikristuksen kanssa. Lapin vanhimpien opetuksen mukaan kirkosta ei tarvitse erota, vaikka sakramentit otettaisiin omiin käsiin. **Ei kai meitä sentään kehoteta pysymään liitossa Antikristuksen kanssa?**

Profetia hajaannuksesta ei ole uskon kanssa yhteinen

Seurakuntalaiset ovat lukuisissa eri yhteydenotoissa saarnaajiin esittäneet vakavaa huoltansa siitä, että sakramenttien omiin käsiin ottaminen aiheuttaa ja on jo aiheuttanut hajaannusta keskuudessamme. Nämä huolenilmaukset on torjuttu toteamalla, että tällainen profetia ei ole uskon kanssa yhteinen.

Kyse ei ole profetiasta, vaan tosiasiaista. Voimme helposti havaita, että jo nyt sakramenttien omiin käsiin ottamisen valmistelu on aiheuttanut vakavia ristiriitoja, eripuraa ja hajaannusta keskuudessamme. **Ei tarvitse profeetan lahjaa nähdäkseen, että ristiriidat tulevat kärjistymään, jos päätös sakramenttien omiin käsiin ottamisesta runnotaan läpi ilman todellisia perusteluja seurakuntalaisten huolta kuuntelematta.**

Tapani Ihalainen
Pationpolku 7, 15820 Lahti
p. 040 720 1719
tapani.ihalainen@phnet.fi

Seppo Kantoluoto
Ratsutie 49, 17120 Paimela
p. 044 736 1112
seppo.kantoluoto@gmail.com

Pekka Väänänen
Purotörmä 15, 02300 Espoo
p. 050 594 2556
pvaanane@gmail.com